

Kapitola

1

„Bylo nebylo...“ otevřel šmoula Vypravěč pohádkovou knihu a začal předčítat. „Ve šmoulí vesničce si žili šťastně a spokojeně a netušili přitom, že nedaleko...“ Obrátil stránku a chvíli koukal. Ze stránky se zvedl plastický obrázek temného, chátrajícího hradu. Vypravěč se zamračil, ale pokračoval: „...zlý čaroděj Gargamel kuje své pekelné podle pikle.“

Vypravěč zatáhl za papírový jazýček a ze stránky se vztyčil papírový Gargamel v rozevlátém černém plášti a zářivě červených botách.

Když Vypravěč pokračoval, rozezněla se hrůzostrašná doprovodná hudba. „Takový ďábelský plán, po jakém vždy následuje ďábelský smích. A ozvěna toho plánu šířila mezi houbovými domečky šmoulů hrůzu a strach.“

Začala hrát hudba. Velmi hlasitě. Vypravěč se ani neslyšel. Sklonil knihu a dlouze se zahleděl na nedalekou

šmoulí kapelu. Všichni měli nějaký hudební nástroj, kromě Třeštidla, který vytruboval jen tak, na pusu.

Vypravěč oslovil Pašáka, dirigenta kapely: „Hoši, hoši. Když přehlušíte vyprávění, nikdo nebude vědět, o čem to je.“

„Tak dobře,“ řekl Pašák hlubokým hlasem. „Zahrajeme ti něco klidnějšího, třeba blues.“

Kapela se okamžitě ztišila.

Vypravěč si odkašlal. Gargamelovým hlasem řekl: „Připravuji svůj výtvar, novou bytost. Neodolitelnou dívku, která pronikne do šmoulí vesnice a šmouly mi vydá napospas.“

Na další stránce byla nakreslená Šmoulinka. Nebyla to ale ta Šmoulinka, kterou šmoulové milovali. Tahle Šmoulinka vypadala jako dřív, měla dlouhé černé vlasy. Vypravěč přešel přes obrázek štětcem. Šmoulinčina bledá plet zmodrala.

„Gargamelem stvořené děvče šmoulové našli a přivedli je do vesnice. A ona tam svou divokou a rozpustilou povahou způsobila pohromu.“

Vypravěč zvedl obrázek, aby se všichni mohli podívat: Šmoulinka shazuje Malíři žebřík. Šlape Koumákovi na brýle. Schwálně všechno ničí!

„Šmoulové si přáli, aby odešla.“ Vypravěč ukázal obrázek z domku Tačky Šmouly. Venku čekalo několik rozložených šmoulů. „Tačka Šmoula však viděl, že je v nitru dobrá. A láskou, vlídností, rozvernými vtípkami, znovu láskou, lahodnými ovocnými koláčky, dlouhými procház-

kami a samozřejmě i tajným kouzelným lektvarem z ní udělal Šmoulinku, miláčka šmoulí vesnice.“

Vypravěč otevřel vysunovací dvířka Taťkovy houby. Uvnitř byla papírová Šmoulinka, nová a lepší. Vlasy teď měla světlé a upřímně se usmívala.

Šmoula Vypravěč se usmál. „Na ten den nikdy nezapomeneme. Na den, kdy se Šmoulinka znovu zrodila.“

Šmoula Vypravěč se šťastným povzdechnutím zvedl oči. Celá vesnice se sešla, aby vyslechla předčítání příběhu o Šmoulince.

Shromáždili se na břehu krásného jezírka. Vypravěč zavřel knihu a ukázal nahoru, na skálu nad vodou.

Objevila se tam zářivě se usmívající Šmoulinka. Zvedla paže a skočila dokonalé trojné salto s vrutem. Pak ladně dopadla do vody.

Šmoulové nadšeně tleskali.

„A šmoulí rodina byla o jednoho člena větší.“ Tím celý příběh skončil.

Nebo ne?

Šmoulinka vylezla z jezírka. Otočila se zády a vytrásla si vodu z vlasů. Pak se obrátila zpět.

„Vy hloupí, důvěřiví šmoulové,“ zaječela se zlověstným výrazem v tváři. Její plavé vlasy ztmavly do barvy hluboké noci: „Teď patříte nám!“ Pohlédla dolů, do temného jezírka, a zavolala: „Ach, otče!“

Oblohu pročísl blesk. Z jezírka vystoupil Gargamel. Voda kolem něj divoce vířila. Tyčil se nad šmoulou jako obr.

„Výborně, dcero,“ pochechtával se Gargamel.

Plašan volal: „Je to živé! Je to živé!“

Šmoulové se dali na útěk.

„Podvedla nás!“ vykřikl Kutil.

„Je jako předtím!“ volal Mlsoun, když Šmoulinčina pleť vybledla.

„Šmoulové, do hor!“ zvolal Pekař a rozběhl se po úzké stezce.

Když se Gargamel chystal udeřit, všichni vyděšeně prchali za Pekařem a volali: „Náš svět už není, náš svět skončil!“

Šmoula Třeštidlo troubil na pusu poplašný signál.

Šmoulové byli rychlí, ale Šmoulinka ještě rychlejší. Předběhla je a mávla ozdobně vyřezávanou dračí hůlkou. Vyšlehla z ní modrá koule a vyhodila Třeštidlo vysoko do vzduchu.

Gargamel Šmoulinku pochválil: „Ano, ty mé úžasné stvořeníčko! Vidím, že ses namoutě pěkně potatila!“

Čaroděj si spokojeně zamnul ruce.

Konečně byli šmoulové jeho...

„ÁÁÁÁÁÁCH,“ zaskučela probouzející se Šmoulinka.

Posadila se na posteli, s rozšířenýma očima, celá zpcená.

Na okraji matrace seděl Taťka Šmoula. Zatímco se Šmoulinka probírala ze zlého snu, hladil si svůj bílý vous.

„Ach, Taťko,“ naklonila se Šmoulinka dopředu a objala ho.

Taťka ji k sobě přitiskl a poplácával ji po zádech, aby se uklidnila. „To nic, to nic. Už je to dobré. Zase se ti zdál ten zlý sen?“

Šmoulinka přikývla a spolkla slzy.

Šmoula Vypravěč pokračoval tam, kde čtení přerušil. Stál v nohách Šmoulinčiny postele. „A tak, znovu, v předvečer jejích narozenin, pronásledovaly Šmoulinku děsivé sny, v nichž se tázala ‚Kdo jsem?‘ a ‚Odkud jsem přišla?‘. Takové sny, které by dokázaly i ty nejhodnější šmouly dohnat na pokraj šílenství.“

„Dobrá, Vypravěči, to už stačí,“ řekl Taťka Šmoula a ukázal ke dveřím houbové chaloupky.

Vypravěč si povzdechl, zavřel knížku a odešel.

Šmoulinka položila hlavu na polštář. „Taťko, každý rok, vždycky na narozeniny, se mi zdají ošklivé sny o tom, odkud pocházím. A pak se vždycky ptám, kdo vlastně jsem.“

Taťka ji vzal za ruku a stiskl ji. „A já ti zase každý rok říkám: ‚Na tom nesejde, odkud pocházíš. Důležité je, čím chceš být.‘“

Šmoulinka však stále pochybovala.

„Jestli ale starému šmoulovi nevěříš,“ pokračoval Taťka, „běž se podívat ven a uvidíš sama. Uvidíš, kam patříš.“